

ασφαλιστικός επίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσφαλίζω.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀσφάλειαν: Ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία. Ἀσφαλιστικὸ συμβόλαιον. 2) Οὐδ. ἀσφαλιστικὸ οὐς. α) Τὸ συμβόλαιον ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας. β) Βαλβίς ἢ ἐπιστόμιον τῶν λεβήτων ἀτμομηχανῆς.

ἀσφάλιστος επίθ. (I) πολλαχ. ἀσφάλιστους Μακεδ. ἀσφάλ'στους Ἰμβρ. κ.ά. ἀσφάλιστες Σκυρ. ἀσφάλιγος Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) ἀσφάλιχτος Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. Οἰν.) — Λεξ. Δημητρ. ἀσφάλιστος Πόντ. (*Οφ. Τραπ.) ἀσφάλιγος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσφάλιχτος Πόντ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σφαιλιστός.

Ὁ μὴ κλεισθεὶς, ἀνοικτὸς ἐνθ' ἀν.: Ντουλάπι-παράθυρο ἀσφάλιστο. Πόρτα ἀσφάλιστη πολλαχ. Σπίτι ἀσφάλιγο Τριφυλ. Σώπορτο ἀσφάλιστο Σκυρ. Ἀσφάλιστον ἐν τῷ συρτάρ' Τραπ. || Παροιμ. Σὶ πόρτα ἀσφάλιστ' οὐλα τὰ σκυλλὰ σιβαίνουν Μακεδ. Συνών. ἀνοικτός 1, ἀντίθ. ἀνάνοικτος 1, κλειστός.

ἀσφάλιστος επίθ. (II) σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσφαιλιστός < ἀσφαλίζω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος διὰ τῆς προπαροξυτονίας σημασίαν στερητικὴν.

Ὁ μὴ ἀσφαλισθεὶς: Ἐχει τὸ μαγαζί του-τὸ σπίτι του ἀσφάλιστο. Ἡ περιουσία του ἦταν ἀσφάλιστη καὶ καταστράφηκε.

ἀσφάλιστρα τά, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσφαλίζω.

1) Τὰ χρήματα τὰ καταβαλλόμενα εἰς ἀσφαλιστικὴν ἐταιρείαν ὑπὸ τοῦ ἀσφαλίζοντός τι: Πληρώνω τ' ἀσφάλιστρα. 2) Ἡ ἀποζημίωσις ἢ διδομένη ὑπὸ ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας διὰ γενομένην καταστροφὴν ἀσφαλισμένου κτήματος: Ἐβαλε φωτιά εἰς τὸ μαγαζί γιὰ νὰ πάρῃ τ' ἀσφάλιστρα.

ἀσφαλτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀσφαρτα Κρήτ. ἀσφελτα Κρήτ. ἀσφαλα ΒΡώτας ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 386 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσφαλτος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ.

1) Ἀνευ σφάλματος, ὀρθῶς, ἐπιτυχῶς σύνηθ.: Φτάνει ἀσφαλτα εἰς τὸ σκοπὸ του πολλαχ. || Ἄσμ.

Δεῖροῦ νὰ βροῦμε κορυφὴ νὰ βάλωμε σημάδι, νὰ δείξωμε πῶς ἀσφαλτα ἢ δάλλα μας πηγαίνει

Κρήτ. — Ποίημ.

Ἐγὼ ναὸς κ' ἐὼν κολῶνα ποῦ μὲ βαστᾷς καμαρωτό,

καράβι ἐγὼ κ' ἐὼν ἢ βελόνα ποῦ ἀσφαλα βγαίνεις σὲ καλὸ ΒΡώτας ἐνθ' ἀν. 2) Ἀσφαλῶς, βεβαίως, ἐξ ἅπαντος πολλαχ.: Ὅπως πᾶς ἀσφαλτα θὰ πέσης ἔξω. Ἀσφαλτα θὰ ῥτω αὔριο πολλαχ. Ἀπὸ τὸν καημό σου θὰ χτικιάσῃς ἀσφαλτα Κθεοτόκ. Καραβέλ. 147 Ἀφίνοντας κατὰ μέρος τὲς ἀνήσυχες ἰδέες ποῦ ἀσφαλτα θὰ τὸν ἐζημίωσαν Κθεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 32 || Ποίημ.

Καὶ τὰ παιδιὰ ποῦ λείπουνε ὡς αὔριο θὰ φτάσουν, θὰ τὰ κλείσῃς ἀσφαλτα ἢ χιονιὰ μέσα εἰς τὸ μοναστήρι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,367.

ἀσφαλτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσφαρτος Κρήτ. (*Ἐμπαρ. κ.ά.) Σίφν. ἀσφαλός Θήρ. (Οἶα κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σφαλτός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ σφάλλων, ἀλάθης σύνηθ.: Κάνενας δὲν εἶν' ἀσφαλτος σύνηθ. || Ἄσμ.

Ὡ ἀσφαλε, γιάδα σφαλες, ἄπιαστε, γιάδα πιάστης, ἀκαταδίκαστο κορμί, γιάδα καταδικάστης;

Θήρ. 2) Ὁ μετ' ἀσφαλείας δρῶν, δραστήριος, ἀποτελεσματικὸς Κρήτ. (*Ἐμπαρ. κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. κ.ά.: Ἀσφαλτο γιαιτρικὸ Μάν. Σπαθὰ ποῦ δίνει θάνατ' ἀσφαρτο Κρήτ. Ἀμα σύρῃς τὴ γαιδάρα εἰς τὸ πρῶτο τζης θύμισμα, εἶν' ἀσφαρτη (σύρῃς=ὁδηγήσῃς εἰς ἐπιβήτορα) Ἐμπαρ.

ἀσφαλτος ἢ, λόγ. σύνηθ. ἀσφαλτο σύνηθ. ἀσφαλτος ὁ, Ἀθῆν. κ.ά. ἀσφαλτο τό, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀσφαλτος.

1) Ὁρυκτὸς ὑδρογονάνθραξ χρησιμοποιοῦμενος πρὸς ἐπίστρωσιν ὁδῶν καὶ πλατειῶν ἐνθ' ἀν.: Στρώνουν τοὺς δρόμους μὲ ἀσφαλτο. Τ' αὐτοκίνητα κυλοῦν εὐκολώτερα ἀπάνω εἰς τὴν ἀσφαλτο. Ἀπὸ τῆ ζέστη ἔλειωσε εἰς τοὺς δρόμους ἡ ἀσφαλτος σύνηθ. 2) Τὸ δι' ἀσφάλτου στρωμένον μέρος ἐνθ' ἀν.: Πάμε ἀπὸ τὴν ἀσφαλτο σύνηθ.

ἀσφαλτοστρώνω λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσφαλτος καὶ τοῦ ρ. στρώνω.

Ἐπιστρώνω τὸ ἔδαφος ὁδοῦ ἢ πλατείας δι' ἀσφάλτου σύνηθ.: Ἀσφαλτοστρώνουν τὸ δρόμο. Δρόμος ἀσφαλτοστρωμένος. Συνών. ἀσφαλτώνω.

ἀσφαλτώνω λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσφαλτος. Πβ. τὸ μεταγν. ἀσφαλτῶ.

Ἀσφαλτοστρώνω, ὁ ἰδ.: Ἀρχισε ὁ δῆμος κι ἀσφαλτώνει τοὺς δρόμους. Δρόμος ἀσφαλτωμένος. Πλατεῖα ἀσφαλτωμένη.

ἀσφαλῶς ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀσφαλῶς.

Βεβαίως, ἀναμφιβόλως: Ἀσφαλῶς δὲ θὰ ῥθῇ. Ἀσφαλῶς τὸ λησμόνησε. Ἀσφαλῶς καὶ θὰ τοῦ συνέβῃ.

ἀσφαχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσφαχτους βόρρ. ιδιῶμ. ἀσφαγος σύνηθ. ἀσφαγους Στερελλ. (*Ἀμφ.) κ.ά. ἀσφαους Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀσπαχτος Πόντ. (Τραπ.) Χαλδ. κ.ά. ἀσπαγος Πόντ. (*Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσπαος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀσφακτος.

Ὁ μὴ σφαγμένος ἐνθ' ἀν.: Ἀσφαχτο ἀρνὶ-γουρούνη-πρόβατο κττ. σύνηθ. Ἀσπαχτα ἐφῆκαν τὰ πρόβατα καὶ τὸ χτήνον Τραπ.

ἀσφήνωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσφήνουτους Ἡπ. Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σφήνωτος < σφήνω.

Ὁ μὴ στερεωθεὶς μὲ σφήνα.

ἀσφιχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσπιγος Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀσφιγκτος. Ὁ τύπ. ἀσπιγος κατὰ τὸ σπίγγω, δι' ὁ ἰδ. σφίγγω.

1) Ὁ μὴ σφιγμένος, ὁ μὴ στερεός, χαλαρὸς ἐνθ' ἀν.: Ἀσφιχτο δέμα. Ἀσφιχτα κορδῶνια-λουριά. 2) Μεταφ. Ὁ μὴ πιεσθεὶς, ὁ μὴ ἐξαναγκασθεὶς σύνηθ.: Ὅσο τὸν ἀφίνεις ἀσφιχτο δὲ σὲ πληρώνει.

***ἀσφοδέλακας** ὁ, ἀσκορδούλακας Κρήτ. (Βιάν. κ.ά.) σφερδούλακας ΠΓεννάδ. 157.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσφόμελος καὶ τῆς καταλ. -ακας.

Ἀσφόμελος ὁ ἰδ.

ἀσφόμελας, ἰδ. ἀσφόμελος.

ἀσφοδελέα ἢ, ἀμάρτ. ἀσφοδιλέα Κρήτ. ἀσφεδιλέα Κρήτ. σφεδιλέα Κρήτ. ἀσφεδιλέ Δ.Κρήτ. Μῆλ. ἀσφεδίλα Κορ. Ἀτ. 4,37 ἀσφεδρουλέα Κρήτ. (Σητ.) ἀσποῖλέα Κῶς σποδριλέα Χίος σποδριλέα Χίος σπερδουκλέα Πελοπν. (Μάν.) ἀσκουρδαλέα Κύθν. Πάρ. ἀσκορδουλέα Κύθν. ἀσκουρδουλέα Κύθν. Πάρ. ἀσκληδέα Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος καὶ τῆς καταλ. -εἶα.
 Ἀσφόδελος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Μὲ το' ἀσφε-
 διλῆς δὲ γάνουν μεσοδόκια (δι' ἀνεπαρκῶν μέσων δὲν γί-
 νονται σημαντικά ἔργα) Κρήτ.

ἀσφοδελῆς ὁ, ἀμάρτ. ἀσφεδίλῆς Κρήτ.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος. καὶ τῆς καταλ. -εἶα.
 Τόπος ἐνθα φύονται ἀσφόμελοι.

ἀσφοδελῆλλι τό, ἀμάρτ. ἀσπιλ'δέλλ' Ἰμβρ.
 Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος.
 Μικρὸς ἀσφόμελος.

ἀσφοδελένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσφεδίλῆνιος Κρήτ.
 (Βιάνν.) κ. ἀ. ἀσφεδριλένιος Μύκ. ἀσφεδρουλένιος Κρήτ.
 (Σητ. κ.ἀ.) ἀσπιλ'δένιος Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ένιος. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. ἀσφodelinos.

Ὁ ἐκ ξύλου ἀσφοδέλου κατασκευασθεὶς καὶ συνεκδο-
 χικῶς ὁ μὴ πολύτιμος ἐνθ' ἄν.: Μύλος ἀσφεδριλένιος Μύκ.
 || Ἀσμ.

Ἡ πρώτη μ' ἀγαπητικεῖα ἦτον ἀσφεδρουλένια,
 μὰ τούτηνιὰ ἡ-γ-ῶστερη εἶναι μαλαματένια
 Σητ.

ἀσφοδέλι τό, πολλαχ. ὀσφodέλι ΠΒλαστ. Ἀργῶ 194
 ἀσφodίλι ΛΜαβίλ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 207 — Λεξ.
 Δημητρ. ἀσποδρίλι Χίος ὀσποδρίλι Χίος ὀσποδρίλι Χίος
 ὀσπερδούκλι Πελοπν. (Λάστ. Τριφυλ.) — Λεξ. Πρω. ὀσπερδού-
 κλι Πελοπν. (Αἴγ.) ἀσπερδούγλι Κεφαλλ. ὀσπερδούγλι
 Κεφαλλ. ὀσπερδούγλι Κεφαλλ. ὀσπουρδούκλ' Θράκ.
 (Μάδυτ.) ὀσπουρδούκλ' Θράκ. (Αἴν.) ἀσπερδούκλι Πε-
 λοπν. (Μάν.) ὀσπερδούκλι Εὐβ. (Κύμ.) Ἰθάκ. Πελοπν.
 (Λακων.) Χίος ὀσπιδούκλ' Σάμ. Σκόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος κατὰ τύπ. ὑποκορ.
 Τὸ φυτὸν ἀσφόδελος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Πουήμ.
 ...Ἐγὼ κ' ἡ ἀγάπη μου ποθοῦμε
 νὰ πάμε κεῖ ποῦ ἀνθίζουν τ' ἀσφodέλια

ΜΤσιριμώκ. Ὡρες δειλιν. 74

Διαβαίνοντας λιβάδια ἀπὸ ἀσφodίλι
 ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. 'ς τοῦ Ἀσποδρίλη
 καὶ ὡς τοπων. Χίος.

ἀσφοδελιάζω ἀμάρτ. ἀσφεδρουλιάζω Κρήτ. (Σητ.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφodέλι.
 Πληροῦμαι ἀσφodέλων: Ἐσφεδρούλιασ' ὁ τόπος.

ἀσφodελίδα ἡ, ἀμάρτ. ὀσπορδαλίδα Χίος.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος καὶ τῆς καταλ. -ίδα.
 Εἶδος ἀσφodέλου.

ἀσφodελίτσι τό, ἀμάρτ. ὀσπουρτουλίτσι Κύπρ.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόδελος καὶ τῆς καταλ. -ίτσι.
 Ἀσφodέλος, ὁ ἰδ.

ἀσφόμελος ὁ, ἀμάρτ. ἀσφodελός Λεξ. Δημητρ. ἀ-
 σφόντιλος ΠΓεννάδ. 157 — Λεξ. Δημητρ. ἀσφόμελος ἀγν.
 τόπ. ἀσφόντιλος Ἀμοργ. Ρόδ. ἀσφodίλος Κρήτ. ἀ-
 σφodέδουγλας Κεφαλλ. ὀσφodέδουγλας Κεφαλλ. ἀσφod-
 εδουγλας ΠΓεννάδ. 157 ἀσφodέδουκλας Κέρκ. — Λεξ. Πρω.
 ὀσφodέδουκλας ΠΓεννάδ. 157 — Λεξ. Πρω. ὀσφodέδουκλας
 Ρόδ. ὀσφodέδουκλος Πρωπ. (Ἀρτάκ.) ἀσφodέδουκλας Μύκ.
 ἀσφodέλος Κῶς ἀσφodίλος Θράκ. ἀσφodίλ-λας Κάλυμν.
 Κῶς ἀσφodέδουκλας Λέσβ. Λήμν. ἀσφodίλος Λέσβ. Ρόδ.
 Χίος ἀσφodίλος Ρόδ. ἀσφodίλ-λας Ρόδ. (Σάλακ.)
 ἀσφodέδουκλας Λέσβ. ὀσφodέδουκλας ΠΓεννάδ. 157 ἀ-
 σφodεδούλους Σαμοθρ. ὀσφodετός Κύπρ. (Γερμασ. κ.ἀ.)

ἀσφodίλος Ἰκαρ. ἀσφodίλ-λας Ἰκαρ. Πάτμ. Τήλ. ἀ-
 σφodίλος Κάρπ. Τήν. ἀσφodέλος Σῦρ. ἀσφodίλ-λας Ἰμβρ.
 ἀσφodέδουκλας Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κύθηρ. Παξ. ἀσφodέτιλ-
 λας Ρόδ. (Ἀπολακ.) ἀσφodέτιλ-λας Ρόδ. ὀσφodέδουκλας
 Κέρκ. ἀσφodέδουγλας Ἰθάκ. ὀσπουρτούλα ἡ, ΠΓεννάδ.
 157 ὀσφodέδουκλα Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) ἀσφod-
 εδούκλα Λεξ. Μ'Εγκυκλ. ὀσπερδούκλα Ἀττικ. Κέρκ. ΠΓεν-
 νάδ. 157 ὀσπουρδακίλα Πελοπν. (Λακων.) ἀσφodεδούκλα
 Πελοπν. (Λακων.) ὀσπουρδακίλα ΠΓεννάδ. 157.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀσφodέλος, παρ' ὁ καὶ ὀσφodέλος.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν λειριοειδῶν (liliaceae)

1) Τὸ φυτὸν ἀσφόμελος ὁ μικρόκαρπος (asphodelus
 microcarpus) τοῦ γένους τοῦ ἀσφodέλου (asphodelus)
 ἐνθ' ἄν.: Φρ. Σὺν ἀσφodέδουκλας εἶναι (πολὺ ἰσχνὸς) Μύκ.
 Συνών. ἀβούδιακας, ἀσφodέλι, ἀσφodελίτσι. 2)
 Τὸ ὀρνιθόγαλον τοῦ Διοσκορ. Περί ὕλης ἱατρικ. 2, 173
 (ἐκδ. Kühn σ. 285) τοῦ γένους τοῦ ὀρνιθόγαλου (ornitho-
 galum), ἦτοι ὀρνιθόγαλον τὸ ναρβονικὸν (ornitho-
 galum narbonensis), συνών. ἀγριόσκιλλα, καὶ ὀρ-
 νιθόγαλον τὸ σκιαδοφόρον (ornithogalum umbellatum),
 συνών. ἀγριόκρινος B 3. [**]

ἀσφουγγάριστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀσφουγγάριστα πολ-
 λαχ. ἀσφουγγάριστα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσφουγγάριστος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τις σφουγγαρίσει, νὰ ἔχη πλύνει δι' ὕδα-
 τος καὶ ψήκτρας σύνηθ.: Ἐχω ἀσφουγγάριστα ἀκόμα.

ἀσφουγγάριστος σύνηθ. ἀσφουγγάριστος πολλαχ.
 ἀσφουγγάρ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀσφουγγάρ'στους πολλαχ. βορ.
 ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *σφουγγαριστός
 <σφουγγαρίζω.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς δι' ὕδατος καὶ σπόγγου ἡ ψήκτρας
 ἐνθ' ἄν.: Ἀσφουγγάριστη σκάλα. Ἀσφουγγάριστο πάτωμα
 -σπίτι κττ. Ἀσφουγγάριστο μάρμαρο-τραπέζι κττ. σύνηθ.

ἀσφούγγιστος ἐπίθ. ἀσφούγγιστος Λεξ. Μ'Εγκυκλ.
 ἀσφούγγιστος Πόντ. (Τραπ.) ἀσφούγγιστος Πόντ. (Σάντ.
 Χαλδ.) ἀσφούγγιστος Πόντ. (Τραπ.) ἀσφούντιγιστος Πόντ.
 (Ὁφ.) ἀσφούγγιστος Ρόδ. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.
 ἀσφούγγιστος πολλαχ. ἀσφούγγιστος πολλαχ. ἀσφούκ'στους
 Ἰμβρ. ἀσφούγγιστος Πόντ. (Οἰν.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω.
 ἀσφούγγιστος Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. ἀσφούγγιστους
 Εὐβ. (Στρόπον.) ἀσφούγγιστος Πελοπν. (Μαν.) — Λεξ. Δημ.
 Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *σφουγγιστός
 <σφουγγίζω.

1) Ὁ μὴ ἀπομαχθεὶς, ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀ-
 σφούγγιστα μαχαιροπήρουν-πιάντα κττ. Ἀσφούγγιστα δάκρυα.
 Χέρια ἀσφούγγιστα πολλαχ. Τὸ παιδὶν ἀσφούγγιστον ἐν Τραπ.
 Ἐνίφτα καὶ ἀκόμαν ἀσφούγγιστος εἶμαι αὐτόθι. Ἀσφούντιγισ-
 τος ἐν ὁ πρόσωπο μ' Ὁφ. Συνών. ἀσκούπιστος 3. 2)
 Ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ σαρώθρου, ἀσάρωτος Πόντ.
 (Χαλδ.): Ἐφέκεντ' ὀσπίτ' ἀσφούγγιστον. Συνών. ἀπαράσυρ-
 τος, ἀπόσυρτος 1, ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος 1,
 ἄσυρτος A 2, ἀφροκάλητος. 3) Ἐπὶ φούρνου, ὁ
 μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρακας πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν
 ἄρτων Ἰμβρ.: Ἐχον ἀκόμα δὸν φούρνου ἀσφούκ'στιον.
 Συνών. ἀπάννιστος 1, ἀπάννιστος 3.

ἀσφράγιστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀσφράιστα ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσφράγιστος.

Ἄνευ σφραγίδος, χωρὶς σφράγισμα.

ἀσφράγιστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀσφράιστος ἐνιαχ.
 Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσφράγιστος.

